

JUHÁSZ ATTILA

Nem sürgős

A farkasoktól már nem
kell tartanunk, lassan négy
felé jár; tegnap óta
alig halványodott a
köröm alatti kis folt
(szúrt sebben láncolajcsepp);
a nővér újra itt jár,
tekintetet keres, de
nem áll meg; gyenge fénynél
olvasni is lehet még

A felső ajkat tartja
a fogsor, tátva tartja,
s felhúzza is, miközben
a két szájszél legörbed,
sötétre nyílnak, s lassan
sóhajt a mély sötét, van
kevéske hangja is

Most
felpillant, látja, hogy nem
mentem haza, s megadva
alszik tovább, keserves
gyermeksírás vagy görcsös
köhögés sem zavarja

(Felső vonalközt már nem
érintenek a betűk,
s lent sincsen szép hurok több;
minden zaj hangosabb lett)

S megint csönd eszméltet; fent
nem volt már hely sehol, jön
egy doktornő, gyakornok
orrpírszinggel, most ébredt,
égő szemmel továbbmegy

Öten maradtak, egytől
egyig itt éjszakáztak
görágyon; alvajáró
nővér néz mindegyikre,
kezében infra lázgép

Fél öt van már, a t-ket
többé nem húzom át, nincs
fűtés, és nem világít
jó néhány lámpatest sem,
oldalnézetben látni
az ajkak nyílásának
megdőbbentő szögét, tán
mindenki él, ijesztő
kis sóhajreccsenések,
egy hang a kilégzések
útját kíséri mindig

Nyugatról sárga függöny,
nehéz brokát, a földig
lelóg a mennyezettől,
épp csak mozog, kilebben,
akár a lassú lélek

Műkő-fehérbe bújt a reggel;
újabb leletre várunk,
még nincs zárójelentés

Szajkó István: Biciklis önarckép